

พ่อของลูก... ที่ไม่ใช่สีฟ้า

แพรว

บทนำ

เจ้าหญิงแห่งวงการนุ่งสั้น

‘ตกลงจะขายครีมทาผิวหรือขาย...กันแน่’

‘ชอบมอมนะ แต่คงไม่เอามาเป็นแม่ของลูก’

พบพานกับคำดูถูกทำนองนี้มาจนชินชา และนั่นก็คงเป็นแรงผลักดันให้ ‘พรวรรณา’ ฮีโร่หนุ่มมุ่นั้น ทำไมเธอต้องรอให้ชายใดหยิบยื่นโอกาสในการเป็นมารดามาให้ ในเมื่อเธอสามารถสร้างโอกาสนั้นด้วยตัวเองได้...

“เอวอะ อย่าไปกลัวอะไรเลยอีเพิร์ล”

มาถึงขนาดนี้แล้ว มีแต่ต้องกระโจนหาเป้าหมาย พรวรรณาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ระวังความตื่นเต้น ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถเยื้องย่างเข้าไปในสถานบันเทิงชื่อดังย่าน RCA

แววตาเธอเด็ดเดี่ยวไม่รวนเร ขณะสะบัดผมยาวลอนสีน้ำตาลคาราเมลไปมา มั่นใจแล้วว่าทุกท่วงท่าจะเซ็กซี่จี๊ดจ๊าด มุมปากก็ยิ้มยิ้มน้อยๆ เพิ่มเสน่ห์ให้ใบหน้าคึกขุอาโนเนะ คล้ายสาวแดนอาทิตย์อุทัยทอดสะพานยั่วเย้าให้หนุ่มๆ น้ำลายไหล หลอกล่อให้พวกเขาอยากขยี้เรือนร่างเล็กกะทัดรัด นำไปสู่การซูดหลุมดักใครสักคนมามีความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัด และหาทางทำให้ตัวเอง...ตั้งท้อง

“ฮาย กะเทย คนสวยมาแล้วค่า!”

เธอส่งเสียงทักทาย โบกมือให้เพื่อนสนิทสาวทรานส์เจนเดอร์ หน้าเก๋หุ่นนางแบบ เจ้าหล่อนมานั่งสแตนดี้บายรอยังโต๊ะด้านในสุดของร้านได้พักใหญ่แล้ว

“โอ้โฮ เต็มร้อยไม่หัก สุดปังมากแม่!”

“ปังจริงอะ เอาตรงๆ มึงว่ากูดูแรดมากพอหรือยังวะอีกัส”

“ช่างจะกล้าถามกูอีกเนอะ ถ้าแรดกว่านี้มึงคงต้องแก้ผ้ามาแล้ว ละอีเพิร์ล ที่ใส่อยู่กูก็อยากจะมอมดมเจ้าหญิงแห่งวงการนุ่งสั้นให้มึงแล้วละ!”

กชกรแบ่ปากค่อนข้างแคะ กวาดตามองเจ้าของตำแหน่งดังกล่าว พรหมภัสรวมชุดเกาะอกเดรสสั้นสีขาวรัดรูปสุดเบรียว ปิดกั้นกันเพียงสามเซนติเมตรเองกระมัง ยั่วทั้งบนทั้งล่างเลยเชียว

“มึงสบายใจได้ วันนี้มึงแรดที่สุดตั้งแต่ที่มึงเคยแรดมา ที่เด่นๆ กันอยู่แรดสู้มึงไม่ได้สักคน มึงคือดาวเด่นในค่ำคืนนี้ รับบทนางยั่วออฟเดอะไนต์ไปเลยจ้า!”

“เออ แล้วมึงล่ะกะเทย รับบทนางแซะเหรออะ แซะได้แซะดี แซะไม่เว้นวันหยุดราชการ”

พรหมภามองค้อนงโต ก่อนจะขีดหน้าเอ่ยปณิธานประจำใจ

“คนอย่างกู ถ้าจะแรดกูไม่แรดเจียบ กูแรดใจจั่งจั่ง แรดให้โลกรู้ว่ากูแรด ยังวันนี้อยากก็ต้องแรดจนเตะตาผู้ชายสักคนให้ได้!”

“คะ! กูรู้แล้ว แต่กูก็อยากจะถามเพื่อความชัวร์ มึงแน่ใจเหอว่าจะทำแบบนี้ วิกฤติสับสนอารมณ์แปรปรวนของพริตตีวัยเบญจเพสเหอไหงคะ”

“กูไม่ได้สับสนคะ กูคิดดีแล้ว ยังไงกูก็จะมีลูกให้ได้ มึงเข้าใจกูไหม อิกทพงค์!” พรหมภาทอกลับด้วยการเรียกชื่อเก่าของอีกฝ่ายซ้ำยังแก้งๆ “กระแนะกระแหนเก่งนัคนะ อย่ามารักเบ๊นั๋นน้อยของกูก็แล้วกัน”

“คำ ก่อนจะพูเรื่องเบี้น้อย เรียนเชิญมึงหาคนมาทำลูกให้ได้ ก่อนเถอะ แทนที่จะหาวิธีแบบปกติ มีความรัก มีแฟนี่ๆ แต่งงาน แต่ ดันนมาเสี่ยงดวงหาเอาจากผับ...”

คนเห็บแนมชะงักกึก อยากจะตบปากเท่าอายุตัวเอง เพราะ ดันพลังเผละตะประเด็นอ่อนไหวของพรั้มภา หญิงสาวเองก็ยังไม่ ก่อนจะตัดพ้อก็ระบายทั้งน้ำเสียงอ่อนพรว้า

“ถ้าหากคนคนนั้นได้ก็คงไม่มาทำอะไรแบบนี้หรอกอีกั๊ส ภูรู้ตัว แหละวามันบ้ามาก อายุแค่นี้สิบห้า ยังมีเวลาหาผัวดีๆ ได้อีกนาน...”

ยังมีโอกาสศึกษาเชิงชายได้อีกหลายคน พรั้มภาไม่เถียงใน เรื่องนี้

“แต่ในเคสของภูแค่ดีมันไม่พอไม้งิง แต่เขาต้องดีในแบบที่ไม่เอา ความเป็นคนดีของตัวเองมาเป็นเกณฑ์ แล้วตัดสินว่าภูเลว ทั้งเขาและ ครอบครัวเขายอมรับภูได้ ไม่มองภูด้วยสายตาที่คอยตั้งคำถามกับภู ว่า ทำไมภูต้องคอยแหวกอกไชรวันมออย่างที่ภูเจอมาตลอด”

บอกว่าเธอประพุดิตัวไม่เหมาะสมอย่างนั้นอย่างนี้ พิกักษา ทันทิว่าเธอเป็นได้แค่อาหารจัดจ้านริมทาง ไม่เลอค่าพอจะเป็นภรรยา ของใคร

“ไม่รู้จะมีปัญหากับงานของภูกันไปถึงไหน ภูเป็นพริตตีแล้วมัน ยังไง มึงเคยเห็นภูเรดไปยุ่งกับผัวชาวบ้านไหมละ มึงเคยเห็นภูไปทำ อะไรเลวๆ หรือเปล่า ทุกอาชีพมันก็มีทั้งคนดีและคนไม่ดีกันทั้งนั้น แต่ คนเป็นพริตตีแม่งเหมือนโดนด่าเหมารวมไปแล้วสารพัด”

กชกรถอนใจ ยกมือตะไหล่ปลอบโยนพรั้มภา สงสารเพื่อน สาวเหลือเกิน

คงเพราะทุกอย่างบนโลกนี้...ล้วนมีราคาที่ต้องจ่าย

เงินที่พรั้มภาได้รับต้องแลกมาซึ่งการถูกดูแคลน โดนผู้หญิงด้วย กันเหม็นหน้า ผู้ชายจาบจ้วงหยาบโลน แม้เจ้าหล่อนจะถอดหัวโขน

ผันตัวมาเปิดช่องยูทูบตะลุยกิน เสาะหาของอร่อยร่วมกับกชกร ทว่า
ภายใต้คลิปของทั้งคู่ก็ยังคงมีความคิดเห็นในเชิงหยามเหยียดเพื่อนสาว
ตีตราพรรั้มภาตามทัศนคติของพวกเขา

“กูก็ไม่ได้อยากเป็นตัวแทนพริตตี้แห่งประเทศไทยมาเรียกร้อง
อะไรกับใครหรอกนะก๊ส เอาเข้าจริงกูก็รู้ว่ากูห้ามความคิดที่คนอื่นมีต่อ
กูไม่ได้ ตอนนั้นกูไม่แคร์อะไร กูแค่ทำทุกอย่างเพื่อพ่อแม่ของกู กูฟังใคร
ไม่ได้”

จะว่าถูกใจลกกับการแต่งโป๊ก็ใช่ ผิดขาวๆ ทำให้เธอได้งานถ่าย
แบบวาบหวี วิวจำพวกเผยแพร่เรื่องราว รุ่งโรจน์กว่าคราเป็นพริตตี้
เรียบร้อยหวานใส นุ่งน้อยห่มน้อยเมื่อโดยอดเอนเกจเมนต์ไม่วายฟุ้ง
พรวด รับทรัพย์อื้อซ่าเพราะการรอดเนื้อหนึ่ง

“ให้กูมานั่งรอคอยผู้ชายสักคนที่ไม่ตัดสินกูในแง่ลบเพราะแค้นงาน
ของกู รอเจอรักแท้เพื่อให้เขามาสร้างครอบครัวอบอุ่นด้วยกัน กูก็ไม่
อยากรอแล้ววะ รอไป...ก็ไม่รู้ว่าจะสมหวังไหม”

พรรั้มภาถอนใจปลงๆ ทว่านัยน์ตาแวววาวแว่นแฉะ

“กูตัดสินใจแล้วว่ากูจะสร้างครอบครัวของกูเอง ใครไม่อยากจะ
กูเป็นแม่ของลูกก็ช่าง ใครคิดว่ากูไม่ดีพอจะเป็นเมียมัน กูไม่สน”

ขอวางกลเพื่อชีวิตน้อยๆ น่ารักน่าหอม พรรั้มภาพร้อมจะเลี้ยงดู
เลือดเนื้อเชื้อไข เจ้าตัวจิ๋วจะมาเป็นชีวิตและลมหายใจของเธอ

“โอเค มึงพูดมาขนาดนี้กูคงไม่กล้าแดกดันมึงละอ๊พีร์ล มึง
อยากทำอะไรก็ทำเลย!”

ส่งเสียงสนับสนุนพรรั้มภาเต็มที่ ทว่าอีกเพียงไม่กี่วินาทีกชกรก็
ต้องกุมขมับ เพราะความเกรียนหลุดโลกของเพื่อนสาวยังไม่หมดลง
ง่าย ๆ อยากเริงสวาทกับคนหล่อฟ้าประทาน กชกรพอจะเข้าใจ แต่ไฉน
นิสัย ‘แบดบอย’ นั้นนะสิ มันยังไ้กัน

“งออะไรกะกะเทย มึงคิดว่ากูอยากแซ่กับคนต๊รี๊ง...” พรรั้มภา

หลุดขา จีบปากจีบคอจึงว่า “กูหาหนุ่มเสเพล ชัดเจนว่าต้องเจ้าชู้มากๆ ค่ะ”

ฟังแล้วอยากจะคัดค้าน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ กชกรเห็นจะต้องตามน้ำต่อไป

“เพราะพวกนี้จะไม่ชอบผูกมัด ไม่จริงจังในความสัมพันธ์ แค่อายากสนุกด้วยกัน”

หวังจะเสพลำราญเพียงกายา ระหว่างเขากับพรัมภาจะไร้ความหวานซึ่งตรึงตรา

“มีเมียแล้วนี่ต้องห้ามเลยนะคะ กูไม่อยากจะขึ้นชื่อว่าเป็นเมียน้อยกลัวจะโดนเมียหลวงแhekอก” ไม่อยากตกเป็นจำเลยในข้อหาบ้านเลืkหาหาใส่หัวด้วยการยุ่งกับชายมีเจ้าของ “ที่สำคัญคือต้องเกลียดเด็ก ไม่อยากมีลูก ไม่อยากแต่งงาน ไม่อยากมีพันธะ”

“ค่ะ! คนทำลูกให้มึงนี่หล่อแล้วที่แท้ มึงนี่มันมึงจริงๆ เลยนะ”

พรัมภาไหวไหล่ เพื่อนเหลืkตกตาขุ่นขวางใส่ก็ไม่สะทกสะท้าน

“แน่นอน กูคิดมาหลายตลบหลายชั้น รอบคอบแล้วว่าจะไม่เป็นปัญหาในภายหลัง ถ้าเป็นไปตามนี้ ต่อให้มีภริยาเงิน เขาดันสาระเนรูว่ากูท้อง เขาก็จะไม่ออกตัวแรง ไม่คิดจะแย่งเบบีน้อยของกู”

“แล้วเรื่องความบริสุทธิ์ผุดผ่องของมึงล่ะคะ ผู้ชายบางคนอาจจะประทับใจประทับใจที่ได้เจาะไข่แดงมึง จนเผลอหลงรักมึงก็ได้นะ อีเฟิร์ล”

“ไม่ เขาจะไม่ได้ภูมิใจว่าได้เปิดประเดิมกูเป็นคนแรก กูเตรียมคำตอบสำหรับเคสนี้ไว้แล้ว...”

“คำตอบ?”

พรัมภากระตุกคิ้ว ก้มมองน้องสาวที่ไม่เคยมีชายใดกล้ากรายก่อนจะสะบัดปลายผม ทำท่าเริดเชิด เดิมจรีตน่าห่มนั้ได้ขณะเอย

“กูจะบอกเขาว่า...กูทำรีแพร์ให้ฟิตแอนด์เฟิร์ม!”

เทพบุตรในคราบแปดบอย

การหาคนมาทำเจ้าตัวเล็กด้วยนั้นไม่ถ่ายนัก เจ้าหญิงแห่ง
วงการนั่งสั่นวาดลวดลายเป็นผีเสื้อราตรีอ่อนนุ่มภูมรจนเอดแทบหัก ก็
ยังหาบุรุษเพศที่ถูกต้องไม่ได้ เหตุใดโอกาสที่น้องสาวเธอจะถูกชายหนุ่ม
รูปหล่อมาเยี่ยมๆ มองๆ มันช่างยากเย็นถึงเพียงนี้

“อีกัธ ภูเหน้อยละวะ ทำไมฟ้าถึงไม่ส่งผู้เรดๆ มาให้กูสักทีวะ”

พรวมภายื่นหน้าไปกระซิบข้างหูเพื่อนสนิท แข่งกับเสียงดนตรี
สดครึกครื้นในผับ ก่อนจะดึงแขนกชกร พวกกันทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้

“ใจเย็นๆ ก่อนไหมคะชะนี มึงฟังอ่อยเหยื่อได้ไม่นานเท่าไรเอง
จะรีบไปไหนซะ ไฟเรดในตัวมึงมันเดือดพล่านอยู่หรือ”

หญิงสาวค้อนวงโต หยิกแขนกชกรเต็มแรง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย
ส่งสายตาหวานฉ่ำให้ชายหนุ่มล่ำคนหนึ่ง

“มึงหยุดก่อนคะกะเทย ภูให้มาช่วยภูหาผู้ ไม่ใช่หาให้ตัวเอง!”

“เ้า อีนี่ กันชินภู ภูก็อยากเช็กเรตติงกับผู้บ้างปะ อีชะนีชี้้อจฉา
เห็นภูสวยกว่าละสิทำ!”

กชกรเบะปากแตกดัน ก่อนจะชะงักค้างเบิกตากว้างเมื่อเห็น
กลุ่มคนที่กำลังเดินมานั่งยังโต๊ะซึ่งอยู่ไม่ห่างกันเท่าไรนัก ออราของเขา
เหล่านั้่นเปล่งประกายสมกับสถานะดารา

“อีเฟิร์ล ทางสองนาฬิกาอะ มึงหันไปเดี๋ยวนี้ เหยื่อมึงมาแล้ว”
พรวรรณภาวินหันหน้าไปตามทิศที่กชกรบอกไป เพ่งมองชัดๆ แล้วก็
พานเบิกตากว้างตามเพื่อน

“นั่นมัน...วจ The black heart!”

“ใช่ มากันครบทุกคนเลยอะมึง หล่อแซ่บไปหมด!”

กชกรกระตุ้ผู้ตื่นเต้น ไล่สายตามองสมาชิกวงร็อกชื่อดังแห่งยุค...
เรียวก มือกีตาร์ โชน มือเบส โอห์ม มือกลอง สกาย นักร้องนำ
หนึ่งในนั้น...กำลังมองพรวรรณภาตาเป็นมัน

“เรียวกอยากกินมึงแรงๆ รีบหันกลับไปยิ้มให้เขาเลยอะแม่ ยิ้ม
หวานที่สุดเท่าที่จะทำได้”

มุ่มปากพรวรรณภาค่อยๆ ยกขึ้นตามคำแนะนำของเพื่อนที่ ตาคู่สวย
สบประสานกับตามกมล้าบโนบิหน้าหล่อเหลา ยั่วเย้าเชิญชวนเขา

“ตัวจริงโคตรหล่อเลย ไม่เสียแรงที่กูอัญเชิญองค์แม่ยั่วๆ มา
ประทัບกู!”

“จริง สมกับการที่มึงสายเอวเลื้อยเป็นงูในชุดนุ่งสั้นเสมอหู่!”

กชกรแก้มแดงตันอีกครา พอเพื่อนหน้าคั่วก็หัวเราะว่า ทั้ง
เธอและพรวรรณภาไม่ใช่คนที่จะสนใจชีวิตประวัติของเหล่าดาราในวงการ
บันเทิง แต่ก็พอจะทราบว่ามีพรไฟล์ของมือกีตาร์มาดเท่นั้นอลังการเพียง
ใด ด้วยชายหนุ่มเป็นหนึ่งในทายาทของไทยโกคณภัณฑกรู๊ป ร้านสะดวก
ซื้อและสินค้าอุปโภคบริโภคจากธุรกิจของครอบครัวเขาครอบคลุมแตก
แขนงอยู่ทุกมุมเมืองหย่อมหญ้า

“เหมือนเขาจะมีแผลด้วยนะอีเฟิร์ล มึงรู้ใช่ไหม”

พรวรรณภาพยักหน้า พอจะได้ยินกิตติศัพท์ของทั้งคู่ผ่านหูผ่านตา
ฝ่าแผลต่างชั่วแหว่งตระกูลจิรวานิซกุล คนน้องนามว่าเผด็จเกล้า เป็น
เลิศจิตทางด้านดนตรี ได้รับการชักชวนจากโปรดิวเซอร์มือทองของ JPK
Entertainment ให้มาเป็นศิลปินวงร็อกในสังกัด ส่วนคนที่...

“เป็นเลิศทางด้านการศึกษา ดอกเตอร์วิว เมตต์จกล้ำ...” กชกร อ่านเรื่องราวของพวกเขาจากคอลัมน์ไฮโซ พลันห่อปากตาโต “หนุ่ม เนิร์ดไอคิวสูงปรี๊ด เรียนนำคนรุ่นเดียวกันไปหลายปี ปริญญาตรีสี่ใบ ปริญญาโทสามใบ ปริญญาเอกอีกหนึ่งใบ และมีแพลนว่าจะเรียนเพิ่มอีก ตาย พ่อคุณ เรียนเหมือนชีวิตนี้กลัวจะเรียนไม่พอ อายุแค่สามสิบสอง แต่สะสมปริญญามาแล้วแปดใบ!”

น้ำเสียงตื่นตะลึงกับวุฒิการศึกษาของชายหนุ่ม พลังลอบมอง คนที่กำลังจ้องพรั้มภาสลับกับคุณดอกเตอร์ในภาพถ่าย

“หน้าเหมือนกันมากะมึง แต่วิถีชีวิตต่างกันสุดขั้ว แผลน้องก็ แبدบอยชะ แผลพี่ก็เทพบูตเทพบุตร ออราของคนดีแผ่กระจายมาก ถ้าได้แผลพี่คงเป็นบุญน้องสาวมึงสุดๆ พ่อพระมาเปิดโลกพิศواسให้”

“พูดอะไรช่วยดูความเป็นจริงด้วยกะกะเทย ตาแผลพี่นี่อยู่คนละ โลกกับกูมาก เขาเป็นดอกเตอร์ ส่วนกูเป็นพริตตี จะหาหนทางโดน เหยี่ยงให้มาเจอกันนี่ช่างยากแสนยากค่ะ”

พรั้มภามองค้อนปะหลับปะเหลือกใส่คนพูดไม่คิด พิจารณา รอยยิ้มและแววตาของเทพบุตร

“ดูเป็นพระเอกเกินไป ขึ้นห้องกับคนแบบนี้ เขาคงพร้อมจะแย่ง เบบีน้อยกับกูแน่นอน ของกูต้องแบดบอยหล่อเลวเท่านั้น”

ต้องชั่วมากพอจะทำทนายสรวงสวรรค์ ประตูนรกติดป้ายรอ ต้อนรับ!

“เรียว The black heart นี่แหละ คือคนที่จะมาทำลูกให้กูค่ะ!”

หญิงสาวเซิดหน้าย่นกรรณ ถูอกถูกใจมือกีตาร์สุดเท่

“กูเคยเห็นข่าวฉาวเรื่องหญิงของเขา กิ๊กเพียบ แต่ไม่เคยยอมรับ สาวคนไหนเป็นแฟน สงสัยจะถนัดฟันดะ หวงความโสด ไม่อยากลงหลักปักฐานกับใคร ต่อให้เขารู้ว่ากูทำกับเขา เขาก็คงไม่กล้าเปิดเผย แบบว่ากลัวเรตติงตก กลัวแฟนคลับด่า ทุกอย่างลงตัวเป๊ะ”

“ก็ใช่ เหมือนพระแม่ลักษมีกำลังเมตตา มิ่ง ท่านถึงได้ส่งผู้โคตร
เริดมาให้ แต่เขาเป็นแบบบอยแบบนี้ มิ่งคิดว่าเขาจะพลาดท่าเสียที่มี
เบปี้น้อยกับมิ่งง่าย ๆ เฮอร์อี่เพิร์ล ถ้าเขาเซ่ขนาดนั้น เขาคงเสร็จซะนี้
สักคนไปนานละปะ”

กชกรตั้งข้อสังเกต ตักเตือนคนอยากทำลูก ทว่าเมื่อพรรั่มภายีน
หน้ามาหา กระซิบข้างหูบอกวิธีการอันชั่วร้าย เธอก็ตบเข้าขาดขบขัน

“ตาย ฉลาดมากค่ะ ภูละภูมีใจภูมิใจ เพื่อนกูทั้งแรดทั้งรอบคอบ”

หลอกดำไปอีกหนึ่งดอก หัวเราะคิกคักรื่นเริง ก่อนจะเชิดคาง
พรรั่มภายีนมา

“ได้เหยื่อแล้วก็อ้อยเลย อ้อยวนไปค่ะแม่ อย่าให้เสียชื่อเจ้าหญิง
แห่งวงการนุ่งสั้น”

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะกะเทย แม่รับบทเป็นนางยั่วนี้คะ...” พริตตี
สาวยักคิ้ว แอนอกมั่นใจในตัวเอง “คอยดูนะ วันนี้แม่จะลากเขาไปเล่น
จัมพ์จัมพ์กับแม่สักห้าเกมรวด!”

“ค่า ภูขออนุโมทนาสาธุให้มิ่งสำเร็จสมปรารถนา ในที่สุดเวลาของ
การถูกเจาะไข่แดงก็เริ่มนับถอยหลังแล้วละสิชะนี ภูนับให้เลยไหม...
ห้า สี่ สาม สอง ...”

“อ๊ะ!”

คิ้วเข้มบนใบหน้าหล่อเหลาขมวดมุ่นทันควัน เมื่อได้ยินเสียง
ร้องของหญิงสาวได้เรื้อนร่างสูงใหญ่ แน่ใจว่าเธอไม่ได้ร้องเพราะความ
วาบหวี แต่ร้องเพราะความเจ็บ

ตามหลุมมองลงต่ำ แม้หนทางจะคับแน่น เคลื่อนไหวยาก
ลำบาก แต่จะให้เขาหยุด ‘เจ้าบ๊ิกไซค์’ ในตอนนี้ก็คงทำได้ยาก

“เพิร์ล...ไหวไหม ไม่เคยเหรอ”

“วะ...ไหวสิคะ ไม่เคยอะไรละ”

“แล้วทำไมมัน...”

“อะ...โอ๊ย ทำรีแพร์ค่ะ มันพีตแอนด์เฟิร์มดีไซ์ใหม่คะ หมอเขา
เก่งเนอะ”

ชายหนุ่มหลุดยิ้ม หรีตาจับผิดคนหน้าอาโนเนะ มือลูบได้ขมับ
ขึ้นเหนือของหญิงสาว ขยับเอวซ้ำๆ ทว่าหนักหน่วงในทุกการขยับเคลื่อนไหว

“คุณ...เร็ว...”

เขาชะงักกึก เข้มปากหงุดหงิดกับคำเรียกขาน พลางเร่งจังหวะ
ให้เร็วขึ้น กระตุ้นให้เธอส่งเสียงร้องจนไม่มีช่องว่างให้เอ่ยนามนี้ แต่เธอ
ก็ยังไม่วายหลุดปากเรียกซ้ำทั้งเสียงสั้นพรว

“คุณ...ระ...เร็ว...เร็ว...”

“อย่าเรียกแบบนี้ได้ไหม”

“คะ?...เอ่อ ไม่โอหระอ”

“ใช่ ไม่โอ!”

พริตติสาวหน้าเหลือ ยิ้มเจื่อนให้ชายหนุ่ม ขนกายลุกชันไปทั้งร่าง
สัมผัสได้ถึงความเย็นเยือกจากกายสูงใหญ่ พานกัณฑ์แข่งชัก
หักกระดูกเพื่อนรักในใจ ก่อนจะแยกกัน กชกรวางท่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ
แนะแนวบทเรียนจุ่มจุ่มแก่เธอว่าให้ครางชื่อเขาด้วย

“ผู้ชายชอบอะไรแบบนี้เนอะเพิร์ล มึงอย่าลืมหะ”

คะ ชอบตายห่า ทำตาเซียวจะฆ่ากูอยู่แล้วคะกะเทยย!

“เพิร์ล...มองหน้าผม...”

เธอทำตามคำขอ ย่นคิ้วงุนงงเมื่อปากอันตรายที่ขบเข้มอกอวน
จนแดงจ้ำ เอ่ยเสียงแข็งในเชิงบังคับกัน

“จำผมไว้ให้ดี...จำให้ได้...”

“จำได้สิคะ ใครจะจำมือกีตาร์วัง The black heart ไม่ได้ล่ะ”

“ผมให้คุณจำผม...ผมคนนี้ ไม่ใช่ผมในฐานะนั้น”

คนโดนสั่งกะปริบตาปริบๆ พยายามแปลความหมายจากวาจา

ของชายหนุ่ม ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องชักสีหน้ากรุ่นโกรธประหนึ่งจะ
ฟันไฟบรรลัยกัลป์ หากไม่ติดว่ากำลังหวังผลประโยชน์จากเขาอยู่ละก็
แม้จะองค์ลงเหวยิ่งกลับลักหน้าดอก!

“ผม...คือคนที่ทำแบบนี้กับคุณ คุณเข้าใจไหม”

ถามยังไม่ทันจะรอคำตอบจากพริ้มภา พ่อกุณดาเขียวก็ทำให้
หญิงสาวกริตรีงระบายความสุซสม ตาโตเหลือกลานกับประสพการณ์
เล่นจี้มจุ่มครั้งแรก เอวสอเบ่งเครื่องติดเทอร์โบเบอร์แรง รวากับจะ
แสดงให้เธอรู้ว่า...

‘ผมคือผัวของคุณ จำ!’

‘กูรู้แล้วนะ’

พริ้มภาถลอกตาหงุดหงิด นิวพิมพ์ข้อความตอบกลับเพื่อนรัก
อีกฝ่ายทำเป็นมาเตือนเรื่องนัดหมายถ่ายงานลงช่องยูทูบ ทั้งที่รู้ดีกว่า
ใครในโลกว่าเธอมีความรับผิดชอบแค่ไหน ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องมา
ย้ำกัน

อีกรอบนี้ บ่งบอกได้อย่างเดียวว่า...

‘จะสาระแนชีวิตกู่ละสิ มึงอยากรู้อะไรก็พูดมาคะกะเทย’

‘เออ จุ้นกู่ถามตรงๆ ได้มะ บังหรือบังคะ’

พริ้มภามองไปทางประตูห้องน้ำทันควัน วิเคราะห์ให้คะแนน
ลวดลายลีลาของคนโน้น

‘กูก็ไม่ว่าบังหรือบัง กูบอกได้คำเดียวว่า เบื้องหลังกูร้ายระบม
คะมึงง’

‘ว้าย อย่างนี้ก็บังสิคะชะนี้ แล้วมึงกับเขาจะยังงัยกัน คินเดียว
จบหรือกินกันต่อไป’

‘ไม่รู้วะ กูเดาทางไม่ถูก กูว่าเขาแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้จะอีกัส เขา
ดูไม่เหมือนเรียวที่กูเคยเห็นตามสื่อเลย เรียวคนนั้นดูเบบดบย ขี้อ่อย

หล่อเลวแบบชัดเจน แต่ตัวจริงเขาดู โอ๊ย บอกไม่ถูกวะ’

‘อะไรของมึงคะชะนี้ กะเทยงงข้า’

‘กูก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง กูว่าเขา...’

แอดดด...

เสียงเปิดประตูทำพรั้มภาชนะงักกึก เธอหยุดพิมพ์ เก็บโทรศัพท์เข้าใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ ก่อนจะซ่อนตามองเรือนร่างผึ่งผาย บนกลั่มท้องขาวจัดยังคงมีหยดน้ำเกาะอยู่ รู้สึกแปลกๆ ระคนขบขันที่เห็นเขาใช้ผ้าขนหนูสีหวานแหววของเธอ

มือบางรีบดึงหมอนมาปกปิดหน้าอกเมื่อตามกมล้าจ้องกลับ ถึงเขาจะเห็นไปถึงไหนต่อไหนแล้ว แต่จะให้มาเปิดเผยอ้าซ่าตอนแสงอาทิตย์เจิดจ้าเช่นนี้ เธอก็ไม่ด้านขนาดนั้น

“เบอร์คุณเบอร์อะไร กดให้ผมหน่อย”

หญิงสาวลอบยิ้ม รับโทรศัพท์มือถือจากชายหนุ่ม ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอดีใจที่เขาอยากรู้อยากเห็นต่อกัน ก่อนจะต้องนั่งงั้นเพราะจู่ๆ เขาก็ก้มตัวมาหอมศีรษะ

สัมผัสครานี้ปราศจากความวาบหวิว แต่อบอุ่นนุ่มนวล เสมือนว่าเขากำลังทะนุถนอมกัน ทำเอาสาวเกือตื้นตันจนมือไม้สั่น ด้วยนี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้จากเพศตรงข้าม

“เฟิร์ล อยากให้ผมมาหาอีกไหม”

“ก็...อยากค่ะ”

เธอตอบตามตรงอย่างคนไม่มีอะไรจะเสียแล้ว ไม่รู้เพราะกลัวตัวเองจะไม่ท้อง หรือติดใจรสรักติดเทอร์โบกันแน่

“คุณไม่ต้องห่วงนะคุณเรียว ฉันรับรองว่าจะไม่มีการแฉให้เป็นข่าว จะไม่ทำตัวยุ่งยากเป็นผู้หญิงเรื่องเยอะ จะไม่มีอะไรเป็นปัญหาระหว่างเราทั้งนั้น”

คนฟังยิ้มมุมปาก ก้มหอมแก้มเนียนหน้าๆ กลับเปลี่ยนความ

กรุ่นโกรธต่อคำเรียกขาน...

ใครว่าไม่มีปัญหากันหือ แม่ไข่มุกพรมภา
เธอจะรู้ไหมว่า คนที่กินเธอทั้งคืน ไม่ใช่แฝดน้อง
แต่เป็นแฝดพี่...ดอกเตอร์วิว เดี๋ยวจล้า!

ดออยา

2

คนนี้...ของพี่

‘เราลองสลับตัวกันไหมพี่ริว’

ไม่ว่าจะถูกโน้มน้าวสักกี่ครา คำชักชวนแผลๆ จากแผ่นน่องตัวร้ายก็มักจะถูกดอกเตอร์เผด็จกล้าปัดตกเสมอมา ด้วยมองว่าแผนดังกล่าวเป็นเรื่องพิเรนทร์ไร้สาระ ยากที่คนจริงจะยอมทำเช่นนั้น ตระหนักดีว่ามันอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรุนแรงต่อตัวเองและผู้อื่น...

กับเหตุการณ์เมื่อคืน ชายหนุ่มก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงได้เผลอค้อยตามคำขอร้องของน้อง ยอมสวมรอยอยู่ในฐานะเรียว The black heart เป็นครั้งแรก ทั้งที่เหตุผลของอีกฝ่ายนั้นสุดแสนจะห่วยแตกกว่าครั้งไหนๆ

‘ผมขี้เกียจโดนให้ประจาน หว่าผมเห็นหญิงดึกว่างานวันเกิดเพื่อนนี่พี่ นานะ พี่รินั่งแค่แป็บเดียว เดี่ยวพวกมันก็เหล่สาวกันแล้ว ตอนนั้นแหละ พี่หาจังหวะออกมาเลย’

“ผมรู้นะ ว่าพี่ไม่ได้ออกไปคนเดียว” แผ่นน่องหรีตาคดจ้อง รู้ด้วยว่าเผด็จกล้าออกไปกับใคร “ทำอะไรกับเขามาทั้งคืนหรอครับ คุณดอกเตอร์”

ผิวปากเข้าหยอกคนที่เพิ่งกลับเข้ามายัง ‘ฐานลับริวเรียว’ และ

กำลังปรับเปลี่ยนยูนิฟอร์ม จากกางเกงยีนส์อียัดส์ดำสไตร์ม็อกกีตาร์
สุดเท่ มาเป็นกางเกงสแล็ก เสื้อเชิ้ตสีขาวสุภาพเรียบร้อย

“แล้วไปกับเขาเนีย รู้หรือยังครับว่าเขาเป็นใคร”

เผด็จเกล้าเล็กคิ้วขมวดขึง ผ่านไปหลายวินาที พี่ชายก็ยัง
เงียบกริบ สะท้อนว่าไม่รู้อะไรเลย

“น้องเฟิร์ลเขาเป็นพรตตีตัวท้อป คนติดตามเป็นล้าน หน้า
อาโนนะ ตัวเล็กสเปกชาย มีแต่คนหิว”

ดอกเตอร์หนุ่มนิ่งซึ้ง ก่อนจะผินหน้าไปมองคนที่เหมือนตน
ราวกับแกะ

“แล้วไง ใครจะหิวก็ช่าง แต่คนที่ได้กินคือพี่ และพี่ก็มั่นใจว่าพี่
ได้กินเป็นคนแรก”

เขาหัวเราะในลำคอ ตาคมกล้ำประกายขบขัน แน่ใจว่าสาวเจ้า
ต้องโกหกกัน

รีฟริเพอร์อะไรของเธอก็ไม่รู้ ใครเชื่อก็บ้าแล้ว

“พี่ว...”

“อะไร”

“ทำไม ผมรู้สึกว่พี่...จะไม่กินเล่นๆ วะ”

“คิดว่าพี่นิสัยเหมือนเราหรือไง”

“ก็ไม่เหมือนนะสิ ผมถึงสงสัยเนีย นี่พี่ชอบน้องเฟิร์ลหรือ!”

“ถ้าพี่ไม่ชอบ แล้วพี่จะไปกับเขาทำไม คิดว่พี่เคลิ้มตาลอย
เพราะมัวแต่จ้องขำๆ หรือ”

คำตอบของแฝดพี่ทำแฝดน้องห่อปากตะลึงงัน สติหล่นหายอยู่
ชั่วแวบหนึ่ง ด้วยมันช่างเหลือเชื่อเกินกว่าจะตั้งรับได้ในทันทีทันใด

“ผม...อึ้งนะเนีย เห็นโสดมาตลอดชีวิต ไ้เราก็นึกว่กำลังรอ
คอยกุลสตรีโคตรเรียบร้อยเหมือนสาวจากกรุงศรีอยุธยากลับมา
เกิด ไม่นึกเลยว่พี่จะชอบคนทรงแรงๆ”

“พี่ไม่เคยบอกนะว่าสเปกพี่เป็นแบบไหน ตั้งแต่เด็กจนโต คนคิดกันไปเองว่าพี่ต้องชอบแบบนั้นแบบนี้ แล้วจริงๆ พี่ก็ไม่ได้ชอบคนทรงแรงๆ”

“อ้าว”

“พี่ก็แค่ชอบเขา ไม่ได้เกี่ยวว่าเขาจะแรงหรือไม่แรง พี่ไม่รู้เลยว่าคนอื่นมองเขาอย่างไร แต่พี่รู้สึกได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาไม่ใช่คนเลวร้าย”

ดอกเตอร์หนุ่มมอฮัมหมัด นึกถึงคราที่เดินเข้าไปหาสาวเจ้า ยามยังอยู่ในสถานบันเทินนั้น เธอคุยโทรศัพท์อย่างเมามั่น ไม่เห็นเลยว่าเขากำลังจะถึงตัวแล้ว

‘เอาอีกละตุ๊ดเด็ก มาเยี่ยมเงินกูอีกละสิ มึงเห็นกูเป็นเอทีเอ็มหรือไง หน้ากูเหมือนพนักงานธนาคารมากมั้ง!’

‘เออ มึงจะเอาเท่าไร แล้วมึงก็รีบพาแม่มึงไปหาหมอเลยนะ ถ้ากูรู้ว่ามึงไม่พาไปกูจะตบให้คว่ำ!’

แรกที่ไดยินเผด็จกล้าก็ชะงักอยู่เหมือนกัน แต่ถ้ามองผ่านความมึงวาพาไวย สนใจแค่แก่นแท้ของถ้อยคำนั้น ก็คงพบว่าเธอเป็นคนปากร้ายใจดี ทำเป็นด่าคนปลายสายขอดๆ แต่พอรู้ว่าอีกฝั่งเดือดร้อน ก็หยิบยื่นน้ำใจมอบให้

“พี่ไม่รู้หรอกนะว่าเราเป็นหนึ่งในคนที่เคยหิวเฟิร์ลไหม ถ้าเคยคิดถึงหัวกับเขาแบบนี้ก็เลิกคิดซะ”

ปากออกคำสั่งเสียงแข็ง ดวงตาคมวาวแฝงความดุร้าย สองขาเดินไปตบป่าน้องชายที่ยังคงอึ้งค้าง

“คนนี่...ของพี่!”

กรรมอย่างหนึ่งของการทำงานเป็นบุคคลสาธารณะ ก็คือ ความคิดเห็นร้อยแปดพันประการที่จะประเดประดังเข้ามาหา บางคนก็มาอย่างผู้มีอารยะ แต่บางคนก็มาอย่างคนที่เกลียดมึงนะจ๊ะ พร้อม

หาจังหวะดำในทุกอิริยาบถที่พรัมภาแสดงออกไป ใช้คำจรรายโดยไม่สนใจเลยว่าคนได้รับจะเจ็บปวดบ้างไหม

“ก๊ส มึงดูคะ ต่ากูปานกูฆ่าญาตินางตาย”

พริตติสาวยื่นโทรศัพท์ให้เพื่อนรักอ่านข้อความใต้คลิปวิดีโอล่าสุดในช่อง Pearly & Gusga ยอดวิวของคลิปนี้ทะลุสองล้านเข้าไปแล้ว ยอดอื่นๆ จึงแปรผันตรงตามมา มีทั้งคำชมและจิกกัด

“อุตสำหรับเปิดอ่าน หากคอมเมนต์ดีๆ จะได้เอามาพัฒนาช่อง ดันเจคอมเมนต์ดีๆ ที่ทำให้กูหมดอารมณ์จะกินยา” พรัมภาสายหัวเราะคาญใจ คิ้วขมวดหงุดหงิด บ่นกระปอดกระแปด

“นางเป็นอะไรกันมากปะวะ เราไม่ใช่สนามอารมณ์ของใครนะ ถ้าดีในเรื่องงาน กูพร้อมรับฟังทุกอย่าง แต่ทำไมต้องมาด่าหยาบๆ คายๆ แล้วพอกูด่ากลับแม่งเสือกريبไม่ได้ เก่งแต่ตอนอยู่หน้าจอ มาเจอกูต่อหน้า กล้าด่าเหมือนที่พิมพ์ด่ากูหรือเปล่าเหอะ”

กชกรหัวเราะซ้ำคนตัดพ้อพลางตักยา羹สดเข้าปากอีกฝาย เพื่อว่ารสเลิศของอาหารจะทำให้พรัมภาคลายความโมโหได้บ้าง

“มึงเป็นอย่างนี้ กูว่าดีแล้วละอีเพิร์ล ที่มึงวางคุณเรียวกว๊วให้อยู่ในตำแหน่งผิวชั่วคราว ถ้ามึงหวังไกลอยากเป็นเมียเขาจริงๆ มึงตายแน่ ตายแบบพญายมรอปบคะ”

คนหน้าเก๋หุ่นนางแบบกวาดมองวิถีชีวิต ‘โคตรบ้าน’ ของเราสองความนั่งใช้ยี่ห้อบนพื้นคอนกรีต ความเก๋นั้นอะอะ ช่างแตกต่างกับครอบครัวของฝ่ายชายเสียนี้กระไร

“นอกจากจะเป็นทายาทไทยโศกภณัฏฐ์รึปล่าวแล้ว มึงรู้ไหม ผีแม่เขาขึ้นชื่อว่าร่ำรวยสินน้ำเงิน”

“เป็นเจ้า?”

“ประมาณนั้น ยายของเขาเคยเป็นหม่อมเจ้า แต่ยอมสละฐานันดรศักดิ์มาแต่งงานกับพ่อค้า ตำนานรักต่างชนชั้นใหม่ละมั้ง”

กชกรยิ้มพร้อมปลาบปล้ม ทั้งซาบซึ้งและประทับใจที่สองคนชรา
ฝากำแพงศักดิ์ดินมาไว้ได้

“สุดท้ายพ่อค้าคนนั้นก็สร้างเนื้อสร้างตัวจนไทยโกศภักดิ์กรู
ของเขาจำรวายเป็นแสนล้าน”

ติดอันดับหนึ่งในมหาเศรษฐีของประเทศ เจ้าสัวเกรียงผู้คว่ำใจ
ท่านหญิงผะดาศไหม

“ส่วนยายของผัวมึงนะ เคยเป็นหม่อมเจ้ายังงี้ก็ยังคงความเป็น
หม่อมเจ้าอยู่วันยังค่ำ ความผู้ดี ความแพง แล้วดูมึงคะ”

“ทำไม ภูมันทำไมฮะกะเทย!”

“เถื่อนๆ อย่างมึง อดีตหม่อมเจ้าหญิงคงช็อกตายถ้าได้มึงเป็น
หลานสะใภ้”

กชกรเหลือกตามองคนดูตุน้ำยำจากก้ามปูม้า ทั้งที่ตัวเองก็ทำ
แบบเดียวกับอีกฝ่าย

“ปีที่พ่อแม่เขาตายเป็นปีที่เราเกิดกันพอดีเลยนะอีเพิร์ล อุบัติเหตุ
เครื่องบินตกที่เคยดีข่าวว่าอาจจะไม่ใช่แค่อุบัติเหตุ แต่เป็นการลอบ
สังหารอดีตรัชทายาท”

ว่าด้วยการชิงบัลลังก์ของประเทศเนียร์มาร์ ชับเคียวแย่งมงกุฎ
ราชา

“คุณริวคุณเรียวเลยอยู่ในความดูแลของตายายมาตั้งแต่นั้น
เพราะครอบครัวทางฝั่งพ่อก็ไม่มีใครแล้ว”

“โทษนะ ตกลงเขาเป็นผัวกูหรือผัวมึง มึงนี่สวระเนชิวิตเขา
มากกว่ากูอีกกะอีกั๊ส”

“คำ ถ้าเขาเอากู กูก็อยากถวายตัว อยากได้เขามาเป็นผัวเหมือน
กันนั่นแหละ!”

พรหมภานลุดขำ ก่อนจะถอนใจเฮือกหนึ่งกับเรื่องราวที่ได้ทราบ

“ยิ่งรู้อย่างนี้กูยิ่งหลอน ถ้าคุณยายหม่อมเจ้ามาเห็นกูสมัยก่อน

ตอนกูแหกขาแหวกนมโชว์เต้านั้นๆ เขาคงเป็นลมสุดยาดมรัวๆ ไปเลย
จ๊ะ”

“ไม่วายคนแม่คนแก่จะยกมือทาบอก ตระหนกตกใจรับไม่ได้แหง

“ไม่ต้องห่วงนะลูก แม่จะไม่ยอมให้ใครมายุ่งกับเรา แม่จะไม่ให้
ชีวิตเราต้องเจอปัญหาต่างชนชั้น สต่อริละค้อนละครหลังข่าวแบบนั้น
จะไม่มีทางเกิดขึ้นกับแม่”

“โทษนะ มึงคุยกับลูกทิพย์อยู่เหรออ มึงยังไม่ได้เลื่อนสถานะเป็น
สตรีมีครรภ์กะ โปรดตั่งสติ!” กชกรเบะปากหมั่นไส้คนที่กำลังยกมือ
ลูบท้อง จินตนาการให้ตัวเองเป็นมารดาเสียแล้ว

“โชคดียังไงอย่างหนึ่งของมึงคือการที่มึงได้แฝดน้อง คุณเรียนนะ
เหมือนขบถในบ้าน ไม่ได้เป็นเด็กดีอยู่ในกรอบของท่านหญิงยายสัก
เท่าไร”

แหม่ว่ามือนักดนตรีหนุ่มดี้อแฟงจนเกือบจะโดนตัดทางปล่อยวัด
อยู่หลายครั้ง ทำหญิงชราเครียดซึ้งอยู่หลายหน

“เอาจริงๆ ต่อให้มีข่าวเล็ดออกไปก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะ
พ่อคุณเขามีข่าวฉาวจนเป็นเรื่องปกติ เขาหล่อแล้ว มึงแรดแรง มึงอาจ
จะโดนปรัมมาสว่าไปไม่รอด เดียวก็โดนเขาทิ้ง แต่ถ้าเป็นตาแฝดพี่น้อง
อย่าว่าแต่จะโดนปรัมมาสเลย แค่ว่ารักกันยังยาก คนนี้นะความภูมิใจ
ของท่านหญิงยายเขา”

“แล้วทำไมมึงต้องพูดถึงตาดอกเตอร์นั้นด้วยวะ”

“อ้าว กูก็เปรียบเทียบให้มึงเห็นภาพไง”

“หยุดคะ ไม่ต้องมาเปรียบเทียบเหวอะไรทั้งนั้น”

พรรั้มกายกมือห้าม ชิงตาวาววับใส่เพื่อนรัก เชิดหน้าสั่งการ

“เลิกพูดถึงตาแฝดพี่น้องเลยด้วย กูบอกแล้วไงว่ากูกับเขาเหมือน
อยู่กับคนละโลก เขามันคนของแดนสวรรค์ กูมันคนแดนเถื่อนนรกแตก
ไม่มีทางที่จะถูกเหวี่ยงให้มาเจอกันได้!”

คนมีปัญญาเอกรัศมีครแอ็กเคานต์ใหม่ทันทีที่ทราบข่าว
พรหมมาทำอาชีพอะไรบ้าง ชายหนุ่มวางตัวเป็นแฟนคลับของยูทูเบอร์
สาว คอยหาเวลารว่างตามชมคลิปวิดีโอในช่องของเธอ

นอกจากกซกรที่เห็นหน้าค่าตากันในสถานบันเทิงแล้ว เขายัง
พลอยคุ้นเคยกับผู้ร่วมรายการคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนยูทูเบอร์ด้วยกัน
หรือผู้ช่วยคนสนิทที่เธอเรียกติดปากว่า ‘ตุ๊ตเต็ก’ ซึ่งน่าจะเป็นคน
เดียวกันกับที่ต่อสายมาขอยืมเงินพรหมมา และกำลังทำให้พรติ
คนสวยโกรธเกรี้ยวแทบกระอักอยู่ ณ วินาทีนี้

“มึงนะมึง อีจู้ โทหกกว่าแม่ป่วยไม่พอ ยังจะปิดเครื่องใส่กูอีก
เดี่ยวมึงเจอกูแน่!”

ดอกเตอร์เผด็จกล้ายิ้มบาง น่าประหลาดที่เขาไม่รู้สึกระคายหู
แต่กลับนึกขำความเปิดเผย ไม่คิดจะรักษาภาพลักษณ์ของสาวเจ้า

“เฟิร์ล กินข้าวเย็นหรือยัง หิวไหม”

เธอชะงักรับคำถาม ก่อนจะยิ้มเจื่อนรู้สึกผิด “ฉันเพิ่งกินยากับ
เพื่อนไปคะ คุณนั่นแหละ หิวไหม มาถึงห้องฉันยังไม่ทันจะห้านาทีก็
ต้องออกมาตะลอนๆ บนถนนหนทางกับฉันแล้ว”

“ผมไม่เป็นไร เดี่ยวจัดการธุระของเฟิร์ลก่อนก็ได้”

ความทุกข์ร้อนของพรหมมาสำคัญกว่า ดอกเตอร์เผด็จกล้าคอย
ประคองพวงมาลัย ทำหน้าที่สารที ขับรถอย่างนุ่มนวลเอาใจหญิงสาว
รับรู้ได้ว่าเธอเป็นห่วงผู้ช่วยของตัวเองไม่น้อย

“เลี้ยวเข้าซอยนี้เลยคะคุณเรียว เข้าไปเลย”

เขาลอบถอนใจ ปล่อยวางเรื่องข้อแซ่ ทำตามคำสั่งสาวเจ้า
ขับเคลื่อนไปตามทิศทางที่พรหมมาชี้บอก ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงหน้า
หอพักของจิกร

“คุณเรียว รีบพรางตัวเร็ว เดี่ยวมีคนจำได้”

คนกลัวเป็นข่าวส่งแว่นดำและแมสก์ให้คนร่างสูง ก่อนจะรีบลง

จากรถ เดินนำชายหนุ่มพาเขาขึ้นลิฟต์ข้างในหอพัก กดชั้นที่ต้องการ
ตรงไปยังห้องพักของจิกร

“อีจู้ ถ้ามีงี้ไม่มีค่าแก้ตัวดี ๆ ให้อู๋ มึงตายคาตึนกูแน่นอนล่ะ”

เธอกัดฟันเค้นเสียง มือเล็กบางความหาญญเญในกระเป๋าสะพาย
มาไขลูกบิด ทว่ามือดันลั่นจนคนมาด้วยกันต้องไขให้ ครั้นประตูเปิด
ออก เธอก็ต้องอ้าปากค้าง เมื่อเห็นผู้ช่วยตัวดีนั่งอยู่กลางห้องและกำลัง
จะทำกิจกรรมอันตรายต่อชีวิต

“อีจู้ มึงหยุดเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

เธอรีบวิ่งไปเตะขวดน้ำยาล้างห้องน้ำจากมือของจิกร ก่อนจะ
กระซกตัวอีกฝ่ายขึ้นมาตบหน้าสองที่รวดเร็วแรงแจนคนร่างสูงต้อง
มากอดเอวห้ามไว้

“เฟิร์ล พอก่อนครีบ น้องเขาจะเจ็บหนักเพราะลูกตบของเฟิร์ล
นี่แหละ”

“ก็ดี! เจ็บหนักๆ ไปเลย คนอย่างมัน ต้องตบสแกนเดียว เชื้อโง่
จะได้ออก!” มือตบถลึงตาวาวโรจน์มองผู้ช่วยตัวดี กระแทกเสียงถาม
ด้วยความโมโห “มึงทำแบบนี้ทำไม มึงบอกความจริงกูมาเลยนะ เรื่อง
เงินด้วย แม่มึงโธ. มาหากู ถ้ามึงมึงกะกู เขาไม่ได้ป่วย ไม่ได้เข้า
โรงพยาบาลอะไรทั้งนั้น ตกลงมึงยืมเงินกูไปให้ใคร!”

“หนู...หนู...หนูยืมไปให้แฟนหนู...พอมันได้เงิน มันก็ทิ้งหนูเลย
พี่เฟิร์ล...”

พรวัฒนภาพกรามดังกรอด ยกมือชี้หน้าคนตัวลั่นงอกอยู่บนพื้น
เพราะกลัวตนเอง

“มึงก็เลยจะฆ่าตัวตายเพราะผู้ชายเหี้ยๆ คนหนึ่งเนี่ยละ อีจ้าว
อีลูกอกตัญญู!”

เธอตะคอกด่าซ้ำ สะบัดตัวออกจากการกอดรัด น้ำตาลคลอเบ้า
ทั้งสองข้าง

“มึงคิดบ้างไหมว่าถ้ามึงเป็นอะไรไป แม่มึงจะอยู่ยังไง เขามีมึงแค่คนเดียวนะ!”

“พีเพิร์ล...หนูขอโทษ...หนูผิดไปแล้ว...”

“มึงยังมีครอบครัวอยู่กับตัวเอง ทำไมมึงไม่รักษาเอาไว้อีๆ มึงรู้ไหมว่าการไม่เหลือใครแล้วมันเป็นอย่างไง!”

“พีเพิร์ล...ตอบหนูอีกก็ได้ หนูให้พีเพิร์ลตอบ...”

“กูไม่ตอบแล้ว เดี่ยวเชื่องติดมีอู!”

เผด็จกล้าหุดยิ้ม เอ็นดูคนโมโห ทำเป็นเหน็บแนมผู้ช่วยด้วยคำแรงๆ แต่พอจิริกรน้ำตาไหลพราก หญิงสาวก็ดึงคนเสียใจมากอดอยู่ดี

“มึงอย่าทำแบบนี้อีกนะตุ๊ต อयरักมันจนหน้ามืดตามัวดิวะ มึงต้องรักแม่ให้มากกว่ามัน ถ้ามึงมีปัญหาอะไร มึงก็มาคุยกับกูก่อนสิ”

“หนูกลัวพีเพิร์ลด่า”

“แล้วมึงเสียกทำตัวน่าด่าทำไม มึงไม่ต้องห่วง เดี่ยวมึงเจอกูใส่ยับย่อนหลังอีกแน่นอน ข้อหาเอาแม่มาอ้าง เกิดเขาป่วยตามที่มึงโกหกกูขึ้นมาจริงๆ มึงจะเสียใจ”

“หนูขอโทษ หนูจะไม่ทำอีกแล้วพีเพิร์ล...” จิริกรยกมือไหว้ปลกๆ ปาดน้ำตาออกจากแก้ม ย่นคิ้วมองชายหนุ่มสุดหล่อ แฉ่นตาและแมสก์ที่อีกฝ่ายใส่มาหุดออกจากใบหน้า พานให้จิริกรเห็นชัดว่าพรหมภามากับใคร

“พีเพิร์ล อะไรยังงั้น ไหนเล่า”

“เอ่อ...คือ...”

ดอกเตอร์หนุ่มหัวเราะขันคนอีกอึก ก่อนจะหอมขมับหญิงสาว แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ

“ผมแนะนำตัวเลยละกัน ผมเป็น...สามีเพิร์ลครับ”

3

ยิ่งรู้จัก...ยิ่งถูกใจ

ไม่ใช่!

เขาไม่ใช่สามี เขาเป็นแค่คนทำลูก!

ความจริง...พรรั้มภาคันปากอยากแถลงไขใจแทบขาดว่าสถานะของชายหนุ่มสุดหล่อคืออะไร จิรกรจะได้เลิกยัมน้อยยั้มใหญ่ หยุดแสวงหาทางสายตาเสียที

“อู๊ยย มีความป้อน ความเอาใจผัว”

“ก็มือเขาไม่ว่าง ขับรถอยู่ มึงไม่เห็นหรือ!” หญิงสาวแหงสียงแหลม เอี้ยวตัววัดวัดค้อนให้คนข้างหลัง ก่อนจะยื่นมือป้อนน้ำให้คนข้างๆ รู้สึกผิดกับเขาเหลือเกิน

พามาหาผู้ช่วยเธอไม่พอ ยังอาสาพาเธอไปทวงเงินจากไอ้ผู้ชายเวอร์ๆ คนนั้น ด้วยเหตุผลแน่นแมน ‘จะปล่อยให้เพิร์ลไปกับจูสองคนได้ยังไง เกิดเขาทำอะไรรุนแรง คุณจะเป็นยังไง’

โถ...ข้างไม่รู้จะอะไรเสียเลย ว่าอ๊ะเพิร์ลคนนี้นั่นเถื่อนแค่ไหน

“มึงชั่วคราวอะจู้ ว่าร้านเหล้าแถวมหา’ลัยคือแหล่งสังสติดของมัน”

เธอถามเพื่อความแน่ใจ เหลือบมองสถานบันเทิงที่ตั้งเรียงรายด้านนอกรถ จิรกรเองก็พยักหน้าแรงๆ พลางชี้มือไปยังร้านที่อดิตแฟนชอบมาสังสรรค์กับเพื่อนฝูง

“นี่ขนาดพีเพิร์ลใส่แค่เสื้อยืดกางเกงยีนผู้ยังมองให้ฟรีเลยคะ
เช็ทซ์แอปฟูลสูงไม่ไหว”

เห็นชายหนุ่มมากหน้าหลายตาพากันจับจ้องพรัมภาทันทที่ที่
หญิงสาวลงจากรถ จิรกรก็หลุดปากเข้าตามประสาผู้ช่วยคนสนิท ก่อน
จะกลืนน้ำลายดังเอือก ด้วยสัมผัสได้ถึงความกรุณาของบุรุษอีกคน

ตามกายได้แว่นดำลুকวาวไปด้วยความขุ่นมัว เข้าประชิดตัว
พริตตีสาว จงใจแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของให้ใครต่อใครได้ยล

“กูเห็นมันละอิจู แหม นั่งข้างหญิงซะด้วย”

หญิงเถื่อนหัวเราะหึ ก้าวอาดๆ ตรงไปหาอดีตแฟนของจิรกรด้วย
มาดพญามัจจุราชนหญิง อีกฝ่ายหน้าเหลืองตาแดง ดูจะตกใจและอาย
เพื่อนร่วมโต๊ะไม่น้อย

“นี่ หนู รู้ไหมว่ามันเอาเงินที่ไหนมาเลี้ยงเหล้าหนู...” เธอถาม
สาวน้อยข้างกายคนโดนหมายหัว เชิดหน้าประกาศก้อง “เงินพี่ไงคะ!”

“ผมเอาเงินพี่มาที่ไหน มัวแล้ว!”

“ก็เงินที่มึงหลอกเอามาจากอิจูนั่นแหละ เงินกู!”

“มันให้ผมเองปะวะ!”

“เออ! เด็กกูมันโง่ ส่วนมึง...ชั่ว!” พรัมภากระแทกเสียงด่า ตา
โหวบสงสารจิรกร ผู้ช่วยคนสนิทหน้าซีดเจียนตันควีน คงทนฟังถ้อยคำ
ทำร้ายจิตใจจากอดีตแฟนไม่ได้

“มึงเอาเงินมาคืนกูเดี๋ยวนี้ มึงรู้ไหมว่ากูจะหาเงินมาได้แต่ละ
บาท กูเหนื่อยแค่ไหน” เธอแบมือบีบคั้นอีกฝ่าย กรวดสายตาขุ่นเคือง
กำราบทุกคนในวงสุรา

“พวกน้องก็เหมือนกัน เอาเงินที่ไหนมาแตกเหล้า ผลาญเงินพ่อ
แม่หรือเปล่า ถ้าคิดจะกินก็ทำงานหาเงินมากินเอง อย่าเอาเงินจาก
หยาดเหงื่อแรงงานพ่อแม่มากิน”

เห็นแล้วก็นึกถึงความลำบากยากเข็ญของคนเฒ่าคนแก่ พาน

ลืมนั่นสิ่งสอน หนึ่งในนั้นกำลังกริมีได้ทีและดูไม่สบอารมณ์กับคำเตือน
จากพรัมภาเท่าไรนัก

“เป็นใครวะ มาสอน...หน้าคู้่นๆ พรตตีนี้หว่า ขอคุณมหน่อยได้
ปะ”

“ไอ้เด็กเลว ก่อนจะคุณมกู มึงดูตีนกูก่อนไหม!”

พรัมภายกเท้าขึ้นมา เกือบจะยันอกคนเมา หากสาวน้อยอีก
คนไม่ร้องห้ามไว้ บาบาเธอคงได้สำแดงฤทธิ์ไปแล้ว

“พี่ อย่าทำแฟนหนูนะ!”

“ไม่ยากให้ทำ ก็ปรัมแฟนหนูบ้างสิคะ มันแซวผู้หญิงคนอื่น
อย่างนี้ ยังจะนั่งเฉยอยู่อีก”

“มันก็แค่พูดเล่นปะ พี่จะซีเรียอะไร”

“พูดเล่น?” พรัมภาแค้นยืม “จ้ะหนูลองโดนไอ้พวกนั้นขอคุณม
บ้างไหมล่ะ”

พัยกพยัดไปทางชายหนุ่มอีกโต๊ะ พวกเขากำลังจ้องสัดส่วนของ
พรตตีสาวอย่างจาบจ้วง ทั้งยังคึกคะนองผิวปากเข้าหยอก

“วิวีวทำเหี้ยอะไร หน้าพี่เหมือนญาติฝ่ายไหนของน้องคะ”

“เหมือนแม่ของลูกมั้งครับ เพิร์ลคนสวย”

พรัมภากลึงตามองคนปากกัลล่า แต่ดูเหมือนว่าจะมีคนกรุ่นโกรธ
กว่าเธอ เขาตึงแมสก์ออก วาดวงแขนโอบไหล่เล็ก เสียงขริมเคร่งตอก
กลับอีกฝ่าย

“ขอโทษนะครับ...คนนี้นะ แม่ของลูกพี่”

หญิงสาวอ้าปากค้าง ไม่รู้จะเหวอะไรมาก่อนดี ระหว่างการถูกเขา
จับจองต่อหน้าสาธารณชน หรือการที่เขาเปิดเผยใบหน้าส่วนล่าง จน
อาจจะมีคนจำได้ว่าเขาคือใคร

“พวกคุณเป็นอะไรกัน ทำไมต้องมาดูถูกเพิร์ลอย่างนี้”

“ดูถูกอะไรละลุง อย่าเยอะได้ปะ”

“นี่ยังไม่รู้ตัวกันอีกหรือว่าทำอะไรอยู่ รู้จักการให้เกียรติคนอื่นบ้างไหม”

“ต้องให้เกียรติด้วยหรือวะ แหวกนมให้ใครดูไม่รู้ก็คนแล้ว”

คนร่างสูงกัดฟันกรอด ตวัดตาลูกวามองผู้พูด คนเดียวกันกับที่ขอดูหน้าอกของพรรัมภา ไม่แนใจนักกว่าอีกฝ่ายพล่ามเพราะขาดสติจากอาการมึนเมา หรือต้องการจะดูแคลนพรรัมภาจริงๆ

แต่กระนั้น... วาจาดังกล่าวก็น่าให้ชายหนุ่มขุนชาติ

“เฟิร์ลจะแหวกหน้าอกอะไรยังไง มันไม่ใช่เรื่องของคุณ!” เขายกมือขึ้นหน้า ตำหนิทั้งท่าที่แข็งกร้าว “คิดว่าตัวเองเป็นใคร ทำไม่ถึงกล้ามาตัดสินคนอื่น มองเขาในแง่ลบทั้งที่ไม่รู้จักอะไรเขาเลย!”

“แล้วมึงรู้จักดีแค่ไหนวะ!”

“ก็ยังไม่ดีมากนักหรอก แต่ผมก็แน่ใจ ว่าในวัยเดียวกัน เฟิร์ลไม่ได้เป็นแบบพวกคุณ เขาต้องทำงานหาเงินอย่างหนักเพื่อมาดูแลครอบครัวเขา”

ต้องพลิกกายทุกวิถีทางเพื่อจุนเจือบุพการีบังเกิดเกล้า ทุกน้ำคำของชายหนุ่มเปี่ยมด้วยความเข้าอกเข้าใจพรรัมภา

“ผมพาเฟิร์ลมาเพราะเห็นว่าเฟิร์ลเสียดายเงิน มันคือน้ำพักน้ำแรงของเขา แต่มาเห็นคุณเป็นอย่างนี้... ผมจะถือว่าคนของผมได้ทำบุญทำทานละกัน”

คนร่างสูงยืมหยันใส่อดีตแฟนของจิกรร หันสั่งสองสาว

“เฟิร์ล กลับ ไม่ต้องไปอยากได้เงินคืนจากคนแบบนี้ ได้มาก็อัปมงคลกระเปล่า... จู คิดเสียว่าเงินก้อนนี้ทำให้จุเห็นธาตุแท้ของเขา ถ้าไม่เห็นตอนนี้ ต่อไปจุอาจจะเสียใจหนักกว่าหลายเท่า”

“เอ่อ...ค่ะ”

จิกรรตอบรับทั้งสีหน้าเลลอลลา พรรัมภาเองก็อึ้งกิมกีไปหลายวินาที ก่อนจะตาชุ่นคลั๊ก ด้วยอดีตแฟนของจิกรรกำหนดลูกขึ้นยืน

เหมือนจะทำอะไรสักอย่างกับคนที่ปกป้องเธอ

“อ๊ะๆ มึงอย่านะ เดี่ยวมึงเจอตีนกูแน่ล่ะ”

เธอปกป้องเขากลับ มองแผ่นหลังกว้างองอาจ เหมือนเห็น
ออราสีขาวเปล่งประกายวิ้งๆ ออกมาจากกายเขา ประหนึ่งว่าเขาคือ...
เทพบุตร

ไม่...ไม่ใช่สิ

ไม่ใช่เทพบุตร เขาคือแบดบอยคะอีเฟิร์ล!

“โดนอะไรแบบนี้มาตลอดเลยใช่ไหม”

Sexual Harassment จากใครๆ

สารอีรูปหล่อทอดเสียงอ่อนหวานไพเราะดีสาวหลังพายุอารมณ์
คลายลงแล้ว ตามกมลพยายามจับสีหน้าของพริ้มภา ดูว่าเธอเจ็บ
ปวดกับการถูกคุกคามบ้างหรือไม่ แม้เปลี่ยนนอกของพริ้มภาจะดู
แกร่งกร้าน พร้อมปะทะกับคนว่าร้าย แต่เขาก็เป็นห่วง กลัวว่าข้างใน
ของเธอจะบอบช้ำเพราะคำเหยียดหยาม

“ฉันทันทีโดนจนชินแล้วล่ะ ว่าแต่คุณเถอะ ทำไมถึงรู้ละว่าสมัยเรียน
ฉันต้องทำงานหนักเพื่อดูแลครอบครัว”

“ไม่เห็นยากเลย จับใจความที่เฟิร์ลพูดกับจู พุดกับเด็กพวกนั้น
ผมก็รู้แล้ว”

ชายหนุ่มยิ้มบาง ยื่นมือไปลูบศีรษะหญิงสาวในเชิงปลอบโยน

“เฟิร์ล”

“คะ?”

“ที่ผ่านมามีคนเคยทำร้ายไหม”

“....”

“ว่าไง...”

ชายหนุ่มถามซ้ำ ตะมุ้มเล็กน้อย แสดงภาษากายให้เธอวางใจว่า

ระบายกับเขาได้

“ฉัน...ไม่ท้อหรอกค่ะ ฉันแค่รำคาญเวลามีคนมาหื่นใส่ฉัน บาง
คนมาคอมเมนต์ในไอจี บอกว่าอยากจับนมฉัน อยากนั้่นอยากนี้กับฉัน
เพียงเพราะว่าฉันโชว์เต้า เรื่องจะต้องมานั่งอธิบายความเป็นตัวเราให้
ใครๆ ฟังมันก็คงเหนื่อยเปล่าๆ พุดไป คนที่เกลียดเรา เขาก็ไม่สนใจจะ
รับรู้ ไม่คิดจะทำความเข้าใจอยู่แล้ว”

“แต่ผมเข้าใจนะ เฟิร์ลมีเหตุผลของเฟิร์ล จุดที่เฟิร์ลยืนอยู่ ถ้า
ใครไม่ได้อยู่ในจุดเดียวกันคงไม่รู้ว่าเฟิร์ลต้องเจออะไรมาบ้าง ต้องสู้ชีวิต
แค่ไหน”

พรั้มภาชะงักงัน ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายกระตุกสั่นตึกตัก หน้า
ขึ้นสีแดงวาบ

“ใครจะมองยังไงก็ไม่รู้ แต่พี่เฟิร์ลของหนูดีที่สุดค่ะพี่เดียว”

คนดีที่สุดของจิรรมองค้อนคนชม หมั่นไส้ที่อีกฝ่ายซิงเรียกสุด
หล่อเช่นนั้น

“เห็นเถื่อนๆ แบบนี้ เจ้เกมี่เมตตาทาที่หนึ่งเลยคะ เคยออกเงินค่า
เทอมให้หนูด้วย เวลาหนูแอบขาดเรียนก็ด่าหนูไปสามวันเจ็ดวัน”

“กูดีกับมึงขนาดนี้ แต่มึงก็ตอบแทนกูด้วยการโกหกกูว่าแม่ป่วย
อึผู้ช่วยออกตัณญู อึงว่า”

แตกตันว่ากล่าวอีกฝ่าย คงเพราะเธอเองก็หวั่นไหวกับเรื่องป่วย
ไข้ของพ่อแม่ เคยพยายามทำทุกอย่างเพื่อหาค่ารักษาพยาบาล ยื้อชีวิต
ท่านทั้งสองไว้ เลยยอมให้เงินจิรกร่างๆ

“ง่าวยังไง แต่หนูก็รักพี่เฟิร์ลน้า”

“มึงไม่ต้องมาปากหวานคะ เดี่ยวมึงจะโดนคิดบัญชีย้อนหลัง”

“ฮือ...ให้อภัยตุ้ตุดาต้าๆ คนนี้ไม่ได้เหอะคะแม่”

“ไม่ได้ มึงต้องมีบทเรียน กูจะหักเงินมึง!”

ดอกเตอร์หนุ่มลอบยิ้มขบขัน ตามคมคายมองพรั้มภาด้วยความ

ประทับใจ

ตั้งแต่เด็กจนโต แฝดน้องชอบบอกว่าชีวิตเขาไร้สีสัน จืดชืด ขณะที่เขาไม่เคยคิดแบบนั้น มองว่าก็สงบเรียบร้อยดี

แต่แล้ว...ความสงบในชีวิตเขากลับกำลังจะถูกทำลายลงเพราะพรรัมภา รู้จักเธอยังไม่ทันสามวันก็ได้ทำอะไรในแบบที่ไม่เคยทำ หากเป็นก่อนหน้านี้ ไม่มีทางที่เขาจะไปมีเรื่องขึ้นหน้าดำหน้าใครในสถานบันเทิง จนเป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายเช่นนั้น

ทว่า...มันกลับเป็นความวุ่นวายที่มีความสุข อิมเอมในอกอย่างน่าประหลาด

แม่ไข่มุกเม็ดงาม ยิ่งได้รู้จัก...ก็ยิ่งถูกใจ

เพราะเคยประสบพบเจอกับเหตุการณ์ที่พึ่งพาใครไม่ได้
พรรัมภาจึงปฏิญาณกับตัวเองเสมอมาว่าจะยืนด้วยลำแข้งของตน ให้เหนื่อยยากอย่างไร อีเฟิร์ลคนนี้ก็จะต้องทน หารายได้จากหนึ่งสมองและสองมือ ไม่สะดวกใจเป็นอย่างยิ่งหากต้องใช้เงินของคนอื่น ไม่ภิรมย์ชมชื่นเลยสักนิดเมื่อมีคนอยากจะทำ

“ฉันไม่เอาหรอกค่ะ คุณเก็บไปเถอะ”

เธอสายหัวแรงๆ ครั้นเมื่อครั้นตัวประหนึ่งว่าแบงก์เทาปึกใหญ่ตรงหน้าเป็นของแสง

“แต่ผมทำให้เฟิร์ลเสียเงินจากแฟนเก่าจ้ะ ผมก็เลยอยากจะชดใช้ให้จ้ะ”

“ฉันก็ชดให้เท่าที่ไฉ่เด็กนั้นเอาไปสิ ทำไมต้องให้มาเกินเยอะละ”

“ก็อยากดูแลเฟิร์ลไง ขอดูแลบ้างไม่ได้เหรอ”

“ดูแลดูแลอะไรละ ไม่ต้องดูแลอะไรฉันหรอกน่า” พรรัมภาบอกบัดแก่แก้ว ก่อนจะย่นคอกจึกจึเพราะชายหนุ่มจดปากฝากรอยแดงจ้ำ ประหนึ่งว่าเขากำลังลงทัณฑ์ค่าที่เธอปฏิเสธเงินจากเขา

“ดื้อนกันนะ เตรียมตัวไว้เลย จะโดนปราบเข้าสักวัน”

คนโดนชูหน้าม้าน หนีสายตาของคนคาดโทษด้วยการพลิกตัวนอนตะแคง หยิบโทรศัพท์ตรงคอมไฟมาไถ่ฟีดอินสตาแกรมเล่น

ไม่รู้ตัวตัวเองเป็นอะไรเหมือนกัน ผ่านการถูกกั๊กร้อกั๊กติกมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ สารพัดกลยุทธ์สานสัมพันธ์จากชายหนุ่มมากมายหลายตา ค่อนข้างมั่นใจว่ามีภูมิคุ้มกันต่อการถูกจีบ แต่ดูตอนนี้เกิดอะอะหวั่นไหว อะอะใจเต้น...เกิดอะไรขึ้นกับมึงคะอีเพิร์ล โดนเขาจี้มไม่กี่ครั้ง จากชะนีเถื่อน จู่ๆ มึงก็เปลี่ยนเป็นชะนีหวานแหวนเลยหรอคะ ดึงสติด่วนคะ!

“เดี๋ยวกู น่ารักจังเนอะ เพิร์ลว่าไหม”

พริ้มภาชะงักกึก เหลือบมองรอยยิ้มปริ้มสุขของชายหนุ่ม สายตาละมุนละไมขณะจับจ้องเหล่าทนายทนายารบนหน้าจอโทรศัพท์ ทำเธอเสียรวบในอก สีหน้าเลอหลาแสดงถึงความตกใจอย่างปิดไม่มิด

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมทำหน้าแบบนี้ หือ”

“คะ...คือ...คุณไม่เกลียดเด็ก ไม่รำคาญเด็กหรอคะ”

“แล้วทำไมผมต้องเกลียดเด็ก ต้องรำคาญเด็กด้วยล่ะ”

“ก็...คุณดูไม่ได้อยากแต่งงาน ไม่อยากมีครอบครัวไง”

“ใครบอกครับ”

“ก็คุณไง คุณบอก!”

พริ้มภาส่งค้อนวงโตให้คนเลอะเลือน ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ดึงผ้าห่มมาปกปิดทรวงอก

“เวลาคุณให้สัมภาษณ์เรื่องความรัก คุณบอกตลอดเลยว่ายังไม่พร้อมจะมีใครจริงจัง ยังไม่อยากผูกมัดกับใคร ยังไม่คิดจะแต่งงาน ยังไม่คิดจะมีพันธะ”

ปากเอื่อยย่อนเตือนความทรงจำให้ชายหนุ่ม ใจเต้นระส่ำเมื่อเขา

นิ่งไป

“อืม...ตอนนั้นก็ส่วนตอนนั้นสิ ไม่เกี่ยวกับตอนนี้นะ”

เสียงขริมสะท่อนว่าไม่รู้ร้อนรู้หนาว คำพูดของเขาทำเธออ้าปาก
หวอ ขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง

“พะ...พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง อย่าบอกนะว่าคุณ...”

“ครับ ถ้าจะต้องแต่งงาน ผมก็พร้อม ถ้าจะต้องมีลูก ผมยิ่งพร้อม”

ชายหนุ่มเอ่ยทิ้งรอยยิ้ม แม้นในห้องนอนจะมีแค่แสงสลัว ทว่ามันก็ชัดมากพอจะทำให้เขาเห็นว่าคนร่างบางเบิกตากว้าง อึ้งตะลึงตึงๆ
เพียงใด

“ละ...แล้วคุณจะแต่งกับใคร มีลูกกับใคร คุณหมายถึงใครหรอ”

“ถามอย่างนี้ได้ยังไง ก็ตอนนี้ใครเป็นเมียผมล่ะ”

“แล้วฉันจะไปรู้หรอว่าคุณควอยู่อยู่กับใครบ้าง!”

“มาบ้างมาบ้างอะไร ผมมีคุณแค่คนเดียว คิดว่าที่ผมพูดกลาง
ร้านเหล้านั่นผมกะโชว์แมนเฉยๆ จุ้นหรอ”

ชายหนุ่มหรีตามอง พอเธอนิ่งกริบแทนคำตอบก็หัวเราะในลำคอ
ตึงตัวเธอเข้ามาในวงแขน ยื่นหน้าไปใกล้ แววดาเน่แว่แก้วใจ

“คุณดูปากผมดีๆ นะเพิร์ล...ผม! พุด! จริง!”